

วารสารวิชาการ อุตสาหกรรมศึกษา

วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษา ปีที่ 3 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2552 (69-74)

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่องการออกแบบกระเป๋าสตรีในงานอุตสาหกรรม
สำหรับนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สาขางานอุตสาหกรรมเครื่องหนัง
วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมกรุงเทพ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

อุปวิทย์ สุวคันทกุล, โอลภาส สุขหวาน, รุ่งเพชร ยืนเพ็ง.

สาขาวิชาอุตสาหกรรมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การออกแบบกระเป๋าสตรีในงานอุตสาหกรรม สำหรับนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สาขางานอุตสาหกรรมเครื่องหนัง วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมกรุงเทพ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยกำหนดประเด็นในการสร้างหลักสูตรฝึกอบรมจากสภาพปัญหาในการออกแบบ กระเป๋าสตรีร่วมกับคณาจารย์ผู้สอนในสาขางานอุตสาหกรรมเครื่องหนัง ซึ่งมีด้วยกันทั้งสิ้น 5 บท ได้แก่ 1) รูปแบบ ลักษณะ และชนิดของกระเป๋าสตรี 2) แนวความคิดในการออกแบบกระเป๋าสตรี 3) การเลือกใช้วัสดุ อุปกรณ์ 4) การใช้เครื่องมือ เครื่องจักร และ 5) ประโยชน์ใช้สอยและการนำไปใช้ในชีวิตรประจำวัน อุตสาหกรรม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นปีที่ 3 สาขางานอุตสาหกรรมเครื่องหนัง จำนวน 10 คน เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยได้แก่ แบบทดสอบแบบ เลือกตอบ 4 ตัวเลือก ได้แก่แบบทดสอบหลังจากจบแต่ละบทรวม 5 บท รวม 35 ข้อ และแบบทดสอบภายหลังเสร็จสิ้นการ ฝึกอบรมจำนวน 35 ข้อ และแบบสอบถามความคิดเห็นหลังการฝึกอบรม ผลการวิจัยพบว่าหลักสูตรฝึกอบรม เรื่องการ ออกแบบกระเป๋าสตรีในงานอุตสาหกรรมที่พัฒนาขึ้นนี้มีประสิทธิภาพ 85.42/89.42

คำสำคัญ :การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม,การออกแบบกระเป๋าสตรี

Abstract

This research was aimed at developed the training curriculum on bags design in industrial works for students of the course in vocational education certificate in the major of leather industry of Bangkok Arts & Crafts College, Vocational Education Commission. The issue on developing of the training curriculum was identified from the problems encountered during design of bags with supports from teachers teaching in the leather industry major. There are five chapters in this study as follows; 1) designs, shapes and types of lady's bags; 2) concept in designing of lady's bags; 3) selection of materials and equipments; 4) Use of appropriate tools and machines; and 5) Purpose and daily use. The group of samples used in the research was ten students of the Third Year of vocational education

อุปวิทย์ สุวคันธกุล, โอภาส สุขหวาน, รุ่งเพชร ยืนเพ็ง.

วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษาปีที่ 3 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2552 (69-74)

certificate course in the leather industry major. The tools used in the research were the tests, with four multiple-choice options, as follows; the test of thirty five questions conducted after each of five chapters and the test of another thirty five questions as well as questionnaires for opinions conducted after the training course ended. From the result of the Research, it was found that the training curriculum on bags design in industrial works has its efficiency score at 85.42/89.42

Keyword: Training Curriculum Development, Bag design

ภูมิหลัง

อุตสาหกรรมหนังและเครื่องหนัง มีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศเป็นอย่างมากประเภทหนึ่ง เพราะเป็นอุตสาหกรรมที่สร้างมูลค่าเพิ่มให้กับหนังสัตว์ จากการนำหนังดิบอันเป็นผลพลอยได้จากการปศุสัตว์ มาผลิตเป็นหนังฟอกชนิดต่าง ๆ และยังก่อให้เกิดอุตสาหกรรมต่อเนื่องที่สร้างมูลค่าเพิ่มได้อีกมากในอุตสาหกรรมเครื่องหนังหลายประเภท เช่น รองเท้าหนัง กระเป๋าหนัง เสื้อหนัง ถุงมือหนัง สายนาฬิกาหนัง เพอร์เนเจอร์หนังและอื่น ๆ โดยผลผลิตมีทั้งจำหน่ายในประเทศและส่งออกเป็นแหล่งรายได้ และสามารถนำเงินตราต่างประเทศเข้ามาปีละจำนวนมาก นอกจากนี้ส่วนใหญ่ยังเป็นอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานมากช่วยสร้างงานจำนวนมากไม่น้อยในภาคอุตสาหกรรมนี้

อุตสาหกรรมกระเป๋าหนัง เป็นอุตสาหกรรมที่ต่อเนื่องมาจากอุตสาหกรรมฟอกหนัง โดยนำหนังสัตว์มาผลิตเพื่อก่อให้เกิดมูลค่าเพิ่มและเป็นอุตสาหกรรมขนาดกลางถึงขนาดย่อม ใช้แรงงานเป็นหลัก ซึ่งกระเป๋าหนังที่ผลิตภายในประเทศมีหลายชนิด ได้แก่ กระเป๋าถือสตรี กระเป๋าเดินทาง กระเป๋าใส่ธนบัตร กระเป๋าใส่เอกสาร เป็นต้น(ระหงพิทยาภรณ์. [7]) สินค้ากระเป๋าหนังของไทยได้รับความนิยมและเป็นที่ต้องการของจากตลาดเนื่องจากฝีมือที่มีความประณีตและสวยงามโดยผลิตภัณฑ์กระเป๋าหนังสามารถแบ่งออกได้ตามประเภทหนังที่ใช้ในการผลิต คือกระเป๋าที่ทำจากหนังโค กระบือ งู จระเข้ นกกระจอกเทศ และปลากระเบน เป็นต้น การผลิตยังคงอาศัยแรงงานและทักษะความชำนาญของแรงงานอยู่มากเนื่องจากสินค้ามีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบบ่อยตามแฟชั่น ช่องทางการจำหน่ายกระเป๋าหนังภายในประเทศจำแนกได้ตามระดับรายได้เป็นหลักเช่นกระเป๋าหนังราคาถูกมีเป้าหมายในกลุ่มลูกค้ารายได้ปาน

กลางถึงรายได้น้อย โดยวางจำหน่ายทั่วประเทศตามร้านค้าและห้างสรรพสินค้าทั่วไป ขณะที่สินค้ากระเป๋าหนังที่มียี่ห้อและมีชื่อเสียงจะวางขายผ่านทางสรรพสินค้าชื่อดังและตามแหล่งท่องเที่ยวชื่อดังต่าง ๆ ของประเทศรวมทั้งมีโชว์รูมเป็นของตนเองเพื่อแสดงสินค้าได้อย่างเต็มที่ โดยระดับราคามีตั้งแต่พันบาทถึงหลายหมื่นบาทขึ้นอยู่กับขนาด คุณภาพของวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตและคุณภาพของฝีมือในการผลิต แนวโน้มตลาดสินค้ากระเป๋าหนังภายในประเทศ คาดว่า ความต้องการโดยรวมจะปรับตัวดีขึ้นตามลำดับตามภาวะเศรษฐกิจที่มีแนวโน้มดีขึ้น ทำให้ผู้ประกอบการภายในประเทศต้องการพัฒนาการผลิตและออกแบบผลิตภัณฑ์ให้ทันสมัยโดยเน้นรูปแบบแฟชั่นและการควบคุมมาตรฐานเป็นที่ต้องการของตลาด (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม. [1])

ปัจจุบันสภาพของอุตสาหกรรมเครื่องหนังไทยยังมีทั้งจุดเด่นและจุดด้อยเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศคู่แข่งอื่น ๆ ซึ่งจะต้องมีการแก้ไขจุดด้อยและเสริมสร้างจุดเด่นเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนา ปรับปรุง รักษาหรือเพิ่มขีดความสามารถในการผลิตโดยจุดเด่นของอุตสาหกรรมการผลิตเครื่องหนัง ของไทยมีประสิทธิภาพสามารถผลิตสินค้าที่มีคุณภาพสอดคล้องกับความต้องการของตลาดได้อย่างเหมาะสมและยังมีการผลิตงานได้หลากหลายในเวลารวดเร็ว ปรับระบบการผลิตให้ได้ตามคำสั่งของผู้ซื้ออย่างมีประสิทธิภาพ มีอุตสาหกรรมพื้นฐานที่ผลิตสินค้าได้อย่างรวดเร็วและต่อเนื่องเช่น การฟอกหนัง การผลิตหนังเทียม การผลิตวัสดุอุปกรณ์ประกอบ มีแรงงานที่มีฝีมือ ทักษะและความชำนาญในการผลิต ผู้ประกอบการมีประสบการณ์ในการผลิต มีการพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตโดยการใช้เครื่องจักรที่ทันสมัยเข้าช่วยและสังคมไทยยังเป็นสังคมที่เปิด

รุ่งเพชร ยืนเพ็ญ, อุปวิทย์ สุวคันธกุล, โอภาส สุขหวาน
วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษาปีที่ 3 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2552 (69-74)

กว้างไม่แบ่งแยกเชื้อชาติ เพศ การนับถือศาสนาทำให้ผู้ลงทุนชาวต่างชาติไม่ค่อยมีปัญหาเมื่อเข้ามาลงทุน จึงเป็นแหล่งลงทุนที่น่าสนใจของนักลงทุนต่างชาติ ส่วนจุดด้อยในอุตสาหกรรมคือขาดแคลนวัตถุดิบทั้งหนังดิบและหนังฟอกที่มีคุณภาพดี กรรมวิธีที่ทันสมัยในการผลิตหนังดิบ โครงสร้างภาชนะนำเข้าวัตถุดิบเช่นหนังฟอก สารเคมี วัสดุอุปกรณ์และส่วนประกอบตกแต่งแพชั่นซึ่งไม่มีการผลิตในประเทศ ฐานการผลิต และเทคโนโลยีไม่แข็งแกร่งการปรับปรุงเครื่องจักรให้ทันสมัยและการพัฒนาผลิตภัณฑ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่มีความชำนาญในด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ ขาดแคลนแรงงานคุณภาพ เช่นช่างเครื่อง ช่างเย็บ และช่างออกแบบ ทั้งนี้ในช่วง 4-5 ปีที่ผ่านมาอุตสาหกรรมมีการขยายตัวสู่ตลาดมากขึ้นแต่ขาดความหลากหลายในด้านรูปแบบผลิตภัณฑ์ ผู้ประกอบการมีปัญหาอุปสรรคที่สำคัญคือไม่สามารถแบกรับค่าใช้จ่ายในการจ้างผู้เชี่ยวชาญในการพัฒนาออกแบบได้ เพื่อให้การพัฒนาอุตสาหกรรมมีบทบาทที่สำคัญจึงต้องอาศัยการออกแบบ/นักออกแบบมาช่วยเสริมในเรื่องรูปแบบ เป็นการพัฒนาอุตสาหกรรมและสนองต่อความต้องการของตลาดเป้าหมายได้ตามแฟชั่น ทั้งด้านการพัฒนารูปแบบ เทคนิคการเลือก หรือใช้วัตถุดิบและการนำเสนอผลิตภัณฑ์สู่กลุ่มเป้าหมาย กลยุทธ์ในการพัฒนาอุตสาหกรรมเครื่องหนังคือการพัฒนาบุคลากรด้านการออกแบบเพื่อลดปัญหาการพึ่งพาหรือผลิตตามรูปแบบที่กำหนดเพื่อให้มีนักออกแบบได้มีการพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องหนังอีกทั้งเป็นการเพิ่มฐานบุคลากรในการออกแบบและคุณภาพได้มากขึ้น (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม. [2])

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาเป็นหน่วยงานหนึ่งที่ทำเนิการจัดการศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพเพื่อผลิตและพัฒนากำลังคนระดับกึ่งฝีมือ ระดับฝีมือระดับเทคนิคและระดับเทคโนโลยี โดยจัดการศึกษาในด้านวิชาชีพที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและแผนการศึกษาแห่งชาติ นำความรู้อันเป็นสากลในทางทฤษฎีและภูมิปัญญาไทยมาพัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้ทักษะ และประสบการณ์ รวมทั้งคุณธรรม จริยธรรมและกิจนิสัยที่พึงประสงค์และเป็นส่วนหนึ่งของการผลิตกำลังคนที่เป็นกำลังสำคัญของการผลิตสินค้าและบริการโดยผลิตคน

ในระดับฝีมือและระดับเทคนิคที่ครอบคลุมเกือบทุกสาขาอาชีพเพื่อตอบสนองต่อตลาดแรงงานปัจจุบันที่ต้องการกำลังคนที่มีความรู้ความสามารถตรงกับลักษณะอาชีพเฉพาะมากขึ้น (สำนักมาตรฐานการอาชีวศึกษาและวิชาชีพ. [11])

วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมกรุงเทพ เป็นสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เปิดทำการเรียนการสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) โดยการจัดการศึกษาเพื่อมุ่งเน้นและส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถ สร้างทักษะและความชำนาญงานเฉพาะทางเพื่อผลิตและพัฒนากำลังคนตามความต้องการของตลาดแรงงาน สาขางานอุตสาหกรรมเครื่องหนังเป็นสาขางานหนึ่งของวิทยาลัยศิลปหัตถกรรมกรุงเทพ (วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมกรุงเทพ. [8]) ซึ่งระบบการเรียนการสอน ตามหลักสูตรสาขางานอุตสาหกรรมเครื่องหนัง มีการเรียนการสอนที่หลากหลาย ได้แก่ งานเครื่องหนัง เบ็ดเตล็ด งานรองเท้า งานกระเป๋า และงานเบาะเฟอร์นิเจอร์ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถที่หลากหลายในงานเครื่องหนังและนำความรู้ไปประกอบอาชีพในสถานประกอบการ

ดังนั้นเพื่อให้สอดคล้องกับหลักสูตรของวิทยาลัยศิลปหัตถกรรมกรุงเทพและการจัดการศึกษาในด้านวิชาชีพของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จึงได้มีการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการออกแบบกระเป๋าสตรีในงานอุตสาหกรรม สำหรับนักเรียนเพื่อเป็นหลักสูตรเสริมและเป็นแนวทางในการประกอบอาชีพและปฏิบัติงานในสถานประกอบการ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อพัฒนาหลักสูตร และศึกษาประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรม เรื่องการออกแบบกระเป๋าสตรีในงานอุตสาหกรรม สำหรับนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สาขาอุตสาหกรรมเครื่องหนัง วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมกรุงเทพ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

รุ่งเพชร ยืนเพ็ง, อุปวิทย์ สุวคันธกุล, โอภาส สุขหวาน
วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษาปีที่ 3 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2552 (69-74)

ความสำคัญของการวิจัย

หลักสูตรฝึกอบรม เรื่องการออกแบบกระเป๋าสตรีในงานอุตสาหกรรม สำหรับนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สาขาอุตสาหกรรมเครื่องหนัง วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมกรุงเทพ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เพื่อให้เกิดการเรียนรู้และทักษะในการปฏิบัติงาน

ขอบเขตของการวิจัย

1.หลักสูตรฝึกอบรม เรื่องการออกแบบกระเป๋าสตรีในงานอุตสาหกรรม สำหรับนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สาขาอุตสาหกรรมเครื่องหนัง วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมกรุงเทพ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ซึ่งเป็นหลักสูตรเสริม

เป็นหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นมาให้มีเนื้อหาและรายละเอียดครอบคลุมปัญหาที่เกิดขึ้นเพื่อให้นักเรียน มีความรู้ในเรื่องการออกแบบกระเป๋า เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานในสถานประกอบการ ซึ่งสาระสำคัญของหลักสูตรประกอบไปด้วยเนื้อหาดังต่อไปนี้

1. รูปแบบ ลักษณะ และชนิดของกระเป๋าสตรี
2. แนวความคิดในการออกแบบกระเป๋าสตรี
3. การเลือกใช้วัสดุ อุปกรณ์
4. การใช้เครื่องมือ เครื่องจักร
5. ประโยชน์ใช้สอยและการนำไปใช้ใน

สมมติฐานการวิจัย

ประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรม เรื่องการออกแบบกระเป๋าสตรีในงานอุตสาหกรรม สำหรับนักเรียน สาขาอุตสาหกรรมเครื่องหนัง ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมกรุงเทพ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มีประสิทธิภาพทั้งในด้านความรู้ความเข้าใจ ไม่ต่ำกว่าเกณฑ์ 80/80 และผลการประเมินหลักสูตรในเกณฑ์ดี

สรุปผลการวิจัย

1. การพัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรม เรื่องการออกแบบกระเป๋าสตรีในงานอุตสาหกรรม ดำเนินการจากการศึกษาร่วมกับคณาจารย์ผู้สอนในสาขางานอุตสาหกรรมเครื่องหนัง ซึ่งมีด้วยกันทั้งสิ้น 5 บท นำร่างหลักสูตรฝึกอบรมมาตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาหลักสูตร ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบกระเป๋าสตรี ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผลเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและแก้ไขปรับปรุง นำหลักสูตรฝึกอบรมที่ได้ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อนำผลมาปรับปรุงหลักสูตรให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นและนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง

2. หลักสูตรฝึกอบรมเรื่องการออกแบบกระเป๋าสตรีในงานอุตสาหกรรมนำไปให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมทำการทดสอบจากแบบทดสอบความรู้ ความเข้าใจระหว่างและหลังการฝึกอบรมในแต่ละบท ทั้ง 5 บท ได้ค่าประสิทธิภาพดังนี้

หัวข้อ	E1	E2
1. รูปแบบ ลักษณะและชนิดของกระเป๋าสตรี	84.4	91.1
2. แนวความคิดในการออกแบบกระเป๋าสตรี	83.3	88.8
3. การเลือกใช้วัสดุ อุปกรณ์	90	90
4. การใช้เครื่องมือเครื่องจักร	87.7	91.1
5. ประโยชน์ใช้สอยและการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน	80	80
รวม	85.42	89.2

3. การประเมินโครงการฝึกอบรมภายหลังเสร็จสิ้นการฝึกอบรม เรื่องการออกแบบกระเป๋าสตรีในงานอุตสาหกรรมได้ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.45 อยู่ในระดับความเหมาะสมมาก

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาหลักสูตรและศึกษาประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรม เรื่องการออกแบบกระเป๋าสตรีในงานอุตสาหกรรม สำหรับ

รุ่งเพชร ยืนเพ็ง, อุปวิทย์ สุวคันทกุล, โอภาส สุขหวาน
วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษาปีที่ 3 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2552 (69-74)

นักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สาขางาน อุตสาหกรรมเครื่องหนัง วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมกรุงเทพ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ให้มีประสิทธิภาพ เป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ทดสอบความรู้ ความเข้าใจ ในระหว่างและหลังการฝึกอบรม ผลการวิจัย อภิปราย ได้ดังนี้

ค่าประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรม เรื่องการ ออกแบบกระเป๋าสตรีในงานอุตสาหกรรม ในระหว่างการ ฝึกอบรมจบในแต่ละหน่วย อยู่ในระดับ ดีมาก (คะแนน เฉลี่ย = 29.9) และค่าประสิทธิภาพ (E1) เท่ากับ 85.42 ส่วนค่าประสิทธิภาพภายหลังเสร็จสิ้นการฝึกอบรมได้ระดับ ความรู้ ความเข้าใจอยู่ในระดับ ดีมาก (คะแนนเฉลี่ย = 31.3) และค่าประสิทธิภาพ (E2) เท่ากับ 89.42 โดยผล ออกมามีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 85.42/89.42 ซึ่งสูงกว่า เกณฑ์ที่กำหนดไว้ แสดงถึงผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีความรู้ ความเข้าใจเรื่องการออกแบบกระเป๋าสตรีในงาน อุตสาหกรรม สามารถให้ประโยชน์แก่นักเรียนที่เข้าอบรม ซึ่ง ตรงกับแนวความคิดของ ธงชัย สันติวงศ์ [3] เมื่อการ อบรมสิ้นสุดลงแล้ว ผลที่ได้คือพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลง อัน เป็นผลผลิตของการอบรมที่ทำมา และตามแนวความคิดของ สมคิด บางโม [9] การฝึกอบรมเป็นกระบวนการเพิ่ม ประสิทธิภาพในการทำงานเฉพาะด้านของบุคคลโดยมุ่ง เพิ่มพูนความรู้ ทักษะ และทัศนคติ อันจะนำไปสู่การยก มาตรฐานการทำงานให้สูงขึ้น โดยมีความสอดคล้องกับ งานวิจัยของ พรพิศ ไชยมหาพฤกษ์ [15] ความรู้และทักษะ ของแรงงานฝีมือที่ตรงกับความต้องการของสถาน ประกอบการอุตสาหกรรมเครื่องหนังประเภทงานกระเป๋า ต้องการให้แรงงานมีความรู้และทักษะเฉลี่ยโดยรวมอยู่ใน ระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าความรู้ที่ให้ตาม ความสำคัญในการนำไปใช้มากที่สุด เรียงตามลำดับคือ โครงสร้างการประกอบรูปกระเป๋า การตรวจสอบความ ถูกต้องของแบบ คุณสมบัติของหนังแท้และหนังเทียม การ วางมิติให้ถูกต้องและประหยัดที่สุดและการใช้จักร อุตสาหกรรม

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การออกแบบ กระเป๋าสตรีในงานอุตสาหกรรมนั้น สิ่งที่สอดคล้องและ เหมือนกัน คือหลักสูตรฝึกอบรมมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์

ที่ตั้งไว้ คือ 80/80 มีประสิทธิภาพถึง 85.42/89.42 ซึ่ง สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ตามสมมติฐานการวิจัย ทำให้ผู้เข้า รับการอบรมมีความรู้สูงขึ้น สรุปได้ว่า หลักสูตรฝึกอบรม เรื่องการออกแบบกระเป๋าสตรีในงานอุตสาหกรรม สามารถ นำไปใช้หรือเพื่อพัฒนาเพิ่มเติมให้เกิดคุณภาพหรือ ประสิทธิภาพสูงสุดในการปฏิบัติงานในสถานประกอบการ และเป็นแนวทางในการประกอบอาชีพได้

2. การประเมินโครงการฝึกอบรม เรื่องการ ออกแบบกระเป๋าสตรีในงานอุตสาหกรรม โดยนักเรียนเข้ารับ การอบรมประเมินโครงการมีความคิดเห็นว่าการจัด หลักสูตรการฝึกอบรมตามหัวข้อเรื่องและเนื้อหาที่ใช้ในการ จัดฝึกอบรมนั้นสามารถนำไปใช้ในการปฏิบัติงานและการ ประกอบอาชีพได้อย่างเหมาะสมมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการ ออกแบบกระเป๋าสตรีในงานอุตสาหกรรม มีข้อเสนอแนะ เนื่องมาจากผลการวิจัยดังนี้

1. ควรมีการพัฒนาการเรียนการสอนการใน เรื่องของรูปแบบ ลักษณะ โดยให้นักเรียนได้รู้จักการ วิเคราะห์ถึงความสำคัญของการออกแบบ แยกแบบกระเป๋า สตรีในแบบต่างๆ รวมไปถึงการออกแบบโดยใช้ระบบ คอมพิวเตอร์เข้ามาช่วยในการออกแบบกระเป๋า

2. ควรมีการพัฒนาการเรียนการสอนเน้นใน ด้านการออกแบบกระเป๋าเพิ่มเติมมากขึ้นโดยการใช้หลักการ ออกแบบนำมาออกแบบรูปทรง ลวดลายของกระเป๋าที่มีความ หลากหลายแบบรวมไปถึงประโยชน์ของงานหนังใน ด้านอื่นๆเพื่อให้เกิดคุณภาพและประสิทธิภาพสูงสุดในการ นำไปใช้ในการปฏิบัติงานและเป็นแนวทางในการประกอบ อาชีพ

3. ควรมีการจัดอบรมให้กับนักเรียนทุกปีเพื่อให้ นักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นตามทันเทคโนโลยีและรูปแบบของ กระเป๋าในปัจจุบันก่อนที่นักเรียนจะออกไปปฏิบัติงานหรือ ประกอบอาชีพ

รุ่งเพชร ยืนเพ็ง, อุปวิทย์ สุวคันธกุล, โอภาส สุขหวาน
วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษาปีที่ 3 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2552 (69-74)

บรรณานุกรม

- [1.] กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม. (2545ก, 15 ตุลาคม).
กระเป๋าดำเดินทางและกระเป๋าหนัง. สืบค้นเมื่อ 13
สิงหาคม 2549, จาก <http://www.dip.go.th>
- [2.] กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม. (2545ข, 20 มีนาคม).
การดีไซน์เพื่อครองใจตลาดโลก. สืบค้นเมื่อ 13
สิงหาคม 2549, จาก <http://www.dip.go.th>
- [3.] ธงชัย สันติวงษ์. (2542). การบริหารงานบุคคล.
พิมพ์ครั้งที่10. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- [4.] ธีระชัย สุขสด. (2544). การออกแบบ
ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม. พิมพ์ครั้งที่1. กรุงเทพฯ: โอ
เดียนสโตร์.
- [5.] นवलน้อย บุญวงศ์. (2542). หลักการออกแบบ. พิมพ์
ครั้งที่2. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- [6.] มন্ত্রী ยอดบางเตย. (2538). ออกแบบผลิตภัณฑ์.
พิมพ์ครั้งที่1. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- [7.] ระหง พิทยาภรณ์. (2544). รายงานการศึกษาภาวะ
อุตสาหกรรมเครื่องหนังของประเทศไทย. กรุงเทพฯ:
สำนักพัฒนาอุตสาหกรรมรายสาขา กรมส่งเสริม
อุตสาหกรรม.
- [8.] วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมกรุงเทพ. (2548). รายงาน
การประเมินตนเอง ประจำปีการศึกษา 2548. กรุงเทพฯ:
วิทยาลัยฯ.
- [9.] สมคิด บางโม. (2544). เทคนิคการฝึกอบรมและ
การประชุม. พิมพ์ครั้งที่3. กรุงเทพฯ: วิทยพัฒน์.
- [10.] สมควร สมองอุทัย. (ม.ป.ป.). เครื่องหนังทฤษฎีสู่
การปฏิบัติ. พิมพ์ครั้งที่1. กรุงเทพฯ: ภาควิชา ศิลปะ
การออกแบบและเทคโนโลยี คณะศิลปกรรม-ศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- [11.] สำนักมาตรฐานการอาชีวศึกษาและวิชาชีพ. (2546).
แนวปฏิบัติในการประเมินมาตรฐานวิชาชีพ.
กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ.
- [12.] กัมปนาท อ่วมกุล. (2548). การพัฒนาหลักสูตรฝึก
อบการสอบเทียบเครื่องมือวัดด้านมิติของหน่วย
ปฏิบัติการสอบเทียบเครื่องมือวัด สถาบันคั้นคว่ำและ
พัฒนาเทคโนโลยีการผลิตทางอุตสาหกรรม. ปรินญา
นิพนธ์ กศม. (อุตสาหกรรมศึกษา). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่าย
เอกสาร.
- [13.] ธนกร อู่มานะชัย. (2549). การพัฒนาหลักสูตร
ฝึกอบรมการบำรุงรักษาและปรับตั้งเครื่องเชื่อมลวด
ทองอัดโนมิตีรุ่น ASM 339 สำหรับช่างเทคนิคใน
อุตสาหกรรมการผลิตแผงวงจรรวม. ปรินญา
นิพนธ์ กศม. (อุตสาหกรรมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- [14.] ประภาศรี โพธิ์ทอง. (2545). การสร้างบทเรียน
คอมพิวเตอร์แบบมัลติมีเดีย วิชาการออกแบบลวด
ลายเครื่องหนังหลักสูตรศิลปะบัณฑิต สถาบัน
เทคโนโลยีราชมงคล. ปรินญา นิพนธ์ กศม.
(อุตสาหกรรมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- [15.] พรพิศ ไชยมหาพฤกษ์. (2544). ความรู้และ
ทักษะ ของแรงงานฝีมือที่ตรงกับความต้องการของ
สถาน ประกอบการอุตสาหกรรมเครื่องหนัง. ปรินญา
นิพนธ์ (ธุรกิจอุตสาหกรรม). กรุงเทพฯ: บัณฑิต
วิทยาลัย . สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนคร
เหนือ. ถ่ายเอกสาร.
- [16.] พิมพ์ใจ ฉัตรศรีพงษ์. (2547). การพัฒนาแผนการ
เรียนรู้ วิชาชีพระยะสั้น เรื่องการทำกระเป๋าจากวัสดุ
ท้องถิ่นสำหรับบุคคลต้องชังในเรือนจำ จังหวัดชัยภูมิ.
ปรินญา นิพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน).
มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย-
มหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- [17.] อนุพงศ์พรหม หัตถมาศ. (2547). รายงานการวิจัย
ปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม เพื่อพัฒนาคุณภาพ
มาตรฐานผลิตภัณฑ์หัตถกรรมกระเป๋าผ้าพื้นเมือง บ้าน
นางัว อำเภอมะนัง จังหวัดเพชรบูรณ์. โปรแกรมวิชาค
หกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์. ถ่ายเอกสาร